

Michal Voda: Spolková republika Německo jako objekt zahraniční politiky Spojených států v letech 1949-1955, Praha 2008, 214 stran rkp.

Politika USA vůči Německu prošla po druhé světové válce bouřlivým vývojem. Zatímco za války se Bílý dům klonil spíše k rozdělení Německa, po válce převládli stoupenci mírnějšího přístupu k poraženému nepříteli, kteří se soustředili především na státním departmentu. Počínající studená války však záhy Washington přiměla znovu přehodnotit přístup k budoucnosti Německa a souhlasit s jeho rozdělením do dvou separátních států.

Michal Voda se ve své práci zabývá počátky Spolkové republiky Německo jako stále významnějšího spojence USA v Evropě. Analyzuje roli Trumanovy a Eisenhowerovy administrativy v procesu emancipace západoněmeckého státu, který vyvrcholil přiznáním plné suverenity Západem v roce 1955. Voda v závěru správně upozorňuje na to, že americká vláda váhala a panovala v ní značná názorová nejednotnost.

Autor své dílo rozdělil do pěti kapitol, ke kterým připojil úvod do problematiky, závěrečné zhodnocení výsledků svého výzkumu a příslušný vědecký aparát. Pracoval s vydanými prameny a odbornou literaturou. V případě odborné literatury lze konstatovat, že využil většiny relevantních titulů z produkce anglosaské, německé a ruské. Není tomu tak bohužel u vydaných pramenů, chybí některé významné edice jako například *Foreign Relations of the United States* či *Die Kabinettsprotokolle der Bundesregierung*.

Také po věcné i technické stránce vykazuje Vodova práce řadu nedostatků. Mezi méně podstatné patří skutečnost, že prameny nejsou důsledně řazeny v abecední pořadí, že v závěrečné kapitole chybí čísla stránek či že Voda v nestránkovaném závěru hovoří o

americkém „viceprezidentovi“. Ve věcné rovině autor například na jedné straně konstatuje, že přípravy základního zákona SRN rychle pokračovaly (s. 60), současně ale bez dostatečného vysvětlení uvádí, že před schválením jeho konečné verze došlo ke kolizím s okupačními guvernéry (s. 64). Text je přetížen informacemi a nepřehlednými souvětími, ve kterých se mnohdy ztrácí sám autor (příklad: „Pozice k níž během hektického plánování německé otázky (?) na jaře 1949 americká diplomacie došla, avšak dohodu se Sovětským svazem vylučovaly“ – nestránkovaný závěr. Nebo: „Připravenost k určité empatii v tomto ohledu měla trvat podle Dullesse i v případě, kdy sovětské návrhy nebudou vážně míněnými jednáním, aby se Spojené státy osvědčily v očích evropských partnerů – s. 172.) Je zřejmé, že autor psal práci pod časovým tlakem. Bylo by bývalo vhodné rozsahem objemnou práci zestručnit a zpřehlednit.

Přes uvedené závažné nedostatky lze konstatovat, že autor splnil vytyčené cíle a prokázal schopnost samostatné vědecké práce. Také po formální stránce jeho dílo s výhradou vyhovuje nárokům kladeným na DP.

Navrhované hodnocení: dobře

Praha, 29. srpna 2008

doc. PhDr. Václav Horčíčka, Ph.D.